

Kunst op de vierkante centimeter

Beeldende kunst

Nedko Solakov, Mess. T/m 27 okt
in De Appel, Amsterdam, di-zo, 12-
17u.

Waar is de kunst gebleven? Dat is wat je je afvraagt bij het betreden van De Appel, centrum voor hedendaagse kunst in Amsterdam. Op het eerste gezicht valt er niet veel meer te zien dan een lege ruimte. Maar schijn bedriegt, want net op het moment dat je door wilt lopen naar de volgende zaal, valt je oog op een klein kriebeltje op de muur. Het is een ventjie ter grootte van een vingerkootje.

Bij nadere beschouwing blijkt hij niet de enige te zijn. De ruimte is bevolkt met piepkleine mannetjes en vrouwtjes die de Bulgaarse kunstenaar Nedko Solakov op de muren, de kozijnen, de plinten en zelfs op de vloer heeft getekend.

Zodra je tot deze ontdekking bent gekomen, begint een speurtocht door het lokaal. Als een natuurvorser kruip je op handen en voeten over de vloer, dan weer moet je op je tenen staan om de gekke tekeningen te bekijken en de sprookjesachtige anekdotes te lezen.

Solakov (Sofia, 1957) vertelt kleine, absurde verhalen waarin van alles een rol kan spelen. Dus bijvoorbeeld ook de litten van vorige tentoonstellingen: boorgaten in de muur, die weer opgevuld zijn maar toch zichtbaar bleven. Een van die gaatjes fungeert als verstopplaats van de belangrijkste reden voor de aankomende oorlog. Ze schaamt zich om naar buiten te komen, want ze ziet er natuurlijk niet zo goed uit.

Solakov bezit de bewonderenswaardige gave om doorgaans onopgemerkte objecten leven in te blazen en een stem te geven. Zo oefent het slot op het raam zijn functie als freelancer uit en is het eigenlijk op zoek naar een andere baan.

Anders dan zijn wereldberoemde landgenoot Christo, die

Wallpaper van Nedko Solakov.

de zaken het liefst zo groot mogelijk aanpakt (en inpakt), bedrijft Nedko Solakov kunst op de vierkante centimeter. Hij schrijft zijn eigen kunstgeschiedenis en plaatst daar vrolijke voetnoten bij. In de beeldingswereld van Solakov verzamelt een Afrikaans stamhoofd originele schilderijen van Picasso en Baselitz, en wordt geheel overtuigend bewezen dat de aarde plat is.

Kniesoren vinden zijn werk vaak politiek incorrect omdat hij net zo makkelijk met de zelfingenomenheid van de kunstwereld, als met bijvoorbeeld de islam de spot drijft. Door zijn eigenzinnige gevoel voor ironie, wordt Solakov regelmatig vergeleken met die andere bekende Oostblok kunstenaar, Ilya Kabakov.

Beiden zetten de humor in om commentaar te leveren op het communistisch verleden. Maar waar Kabakov fragmenten van het ineengestorte Sovjetsysteem op vaak hilarische wijze recon-

strueert, daar komt Solakov met een heel eigen, particuliere wereld op de proppen.

En van zijn meest ludieke projecten is *On the Wing* (1999). Hierbij plaatste hij korte teksten op de vleugels van zes Boeings 737. Een aandoenlijk verhaaltje handelt over een regendruppeltje dat zich schuilhoudt onder de vleugel en als verstekeling meevliegt. Op het juiste moment, boven de eeuwige sneeuw van een gebergte, wil het zich laten vallen om zich zodoende weer te verenigen met zijn familie, overigens wel de beste sneeuwvlokken ter wereld.

De tentoonstelling in De Appel, getiteld *Mess*, bestaat uit vier zalen, waarvan er een is beplakt met kitscherig bloemetjesbehang. Tussen de blaadjes treffen we wederom het minuscule kriebelvolkje uit zaal 1 aan. Ze voelen zich hier echter minder thuis. Sommigen hebben zichzelf aan een takje opgeknoopt, anderen storten zich-

zelf ter pletter. Niet iedereen maakt zich gelukkig van kant. Een groep staat in de rij om een visum aan te vragen voor de witte tentoonstellingsruimte. Het oubollige bloemetjespatroon staat ze duidelijk niet aan.

Directeur van De Appel, Saskia Bos, presenteert graag kunstenaars uit de periferie van het nieuwe Europa. Dat is een verdienste die we niet mogen onderschatten, aangezien het een duidelijke verrijking van het kunstaanbod betekent. Nu is Nedko Solakov zeker geen nieuwkomer, maar echt bekend zal hij bij het Nederlandse publiek niet zijn.

Uitgezonderd een solotentoonstelling anderhalf jaar geleden in de Haarlemse galerie Tanya Rumpff en een enkele keer tijdens een groepsexpositie is het werk van Solakov hier niet te zien geweest. Deze inspirerende kennismaking zal daar zeker verandering in brengen.

Geert van de Wetering